

VAŠE EXCELENCE!

Snad vás toto oslovení nezaskočilo. Ne, nedělám si legraci, myslím to naprosto vážně. Je to oslovení, které oficiálně náleží velvyslancům, diplomatům na nejvyšší úrovni – a toto oslovení náleží právem i vám, kteří se účastníte slavení eucharistie. Leč nepředbíhejme.

Skončilo přijímání, zazněla příslušná modlitba, kterou kněz – tak jako všechny modlitby – pronesl jménem nás všech. Tato modlitba uzavírá přijímání eucharistie – a vlastně svým způsobem uzavírá mši svatou. Když se do ní zaposloucháme, velmi pravděpodobně zjistíme, že mluví o tom, jak se to, že jsme přijali Krista, má nějakým způsobem projevovat v našem dalším životě. Abychom my z toho, co jsme přijali, také žili, abychom to uskutečnili, abychom to uváděli do života – nebo lépe řečeno: aby to Bůh mohl skrze nás vést do života.

Pak bývá – zvláště o nedělích – prostor říci pár praktických slov, nastávají tzv. ohlášky. Pravda, někdy se z nich stává samostatná „bohoslužba informací“. Ale neměly by příliš nabobtnat a zbytnět. Necht' zaznějí důležité informace, které jsou nezbytné pro Boží lid, a třeba i nějaké drobné povzbuzení – víc není zapotřebí.

POSLÉZE KNĚZ VYHODÍ LIDI...

To určitě ne! Rozhodně nepřísluší knězi či jáhnovi, aby slavící Boží lid z kostela vyhazoval. Nejde o vyhazování, jako spíše o vysílání – nikoli tedy vysílání rozhlasové či televizní, nýbrž o vysílání zplnomocněných zástupců – mohli bychom říci dokonce vyslanců či velvyslanců.

Přijali jsme Krista – a jak se říká, jsme to, co jíme; svým způsobem jsme se stali Kristem. Nejenže jsme „živými svatostánky“ – my jsme Kristovým tělem, my jsme Kristem. Přijetí eucharistie by pro nás mělo být impulzem, abychom šli a svědčili o Kristu, abychom šli a hlásali Krista, abychom šli a jednali jako Kristus. Tak jako velvyslanci ztělesňují stát, který je vysílá, tak také my, kdo jsme přijali Krista, jsme svým způsobem jeho ztělesněním.

A právě k tomu přijímáme požehnání na závěr mše svaté. Může mít podobu i košatější modlitby, jak k tomu misál poskytuje možnosti – však jsme to zažili v době postní, přinejmenším o nedělích. I v této modlitbě nad Božím lidem se připomínají velké Boží skutky s prosbou, aby se právě takové veliké věci děly i v našem životě.

CO JE TO VLASTNĚ POŽEHNÁNÍ?

Požehnání samotné je vlastně „dobrořečení“. Však ne nadarmo mají hebrejšтина, řečtina, latina a mnohé další jazyky pro žehnání a pro dobrořečení jeden a týž výraz. To zna-

mená, že je to prosba, ať Bůh s námi jedná, ať Bůh v nás koná dobro. Ať se skrze nás Boží dobrota šíří po celém světě. Požehnání je prosba o Boží přítomnost, o přítomnost Boha, který je dobrý, který koná dobré věci a který viděl, že všechno, co stvořil, je dobré. Prosíme tedy, ať tento Bůh koná dobro skrze nás po celém světě.

Vycházíme tedy do světa, jsme vysláni ve jménu Páně. Je to Pán, který nás vysílá, je to Pán, který jde s námi, je to Pán, který působí a provází nás. Však jen se podívejme na konec Markova evangelia: učedníci vyšli a všude kázali, Pán působil s nimi a potvrzoval jejich slova znamením, která je provázela. (Mk 16, 20)

A to se má dít i v našem životě. My jsme zplnomocnění, nasyceni, proměnění a poslání sytit, proměňovat a posvěcovat svět – v Boží moci, v Boží síle, v moci Ducha Svátého: abychom všichni společně skrze Krista doputovali k Otcovi, až se naplní náš čas, až se naplní čas všech věků.

Na onu výzvu „jděte ve jménu Páně“ odpovídáme „Bohu díky“. Jsme vyzváni, abychom šli konat to, k čemu jsme stvořeni, posvěceni a povoláni – a Bohu díky za to, že se tak skutečně děje. Není to tedy úlevný povzdech, že už je konečně po všem a my můžeme jít domů! Tímto závěrečným vysláním to velké dobrodružství s Bohem nekončí, ale začíná.

K tomuto úžasnému dobrodružství vám žehná otec Zdeněk Drátka

Foto: František Ingr - Člověk a víra

Jezuité dopluli do přístavu Veracruz. Dál putovali do hlavního města Mexika, kde strávili několik týdnů přípravami na práci v misiích. Pak se vydali na další cestu. Většinou museli překročit celý kontinent. Někteří se pak hlodili na lodech mířící na Maricány.

Otcové Josef Neumann a Jakub Rátkaj se spolu vydali do misii u kmene Tarahumarů. Cesta vedla nejprve liduprázdnou krajinou. Ve dne bylo vedro, v noci mraz.

Vánoční svátky strávili v městě Zacatecas. Každý s nimi chtěl mluvit, aby slyšel novinky z Evropy. Další cesta vedla územím nebezpečného indiánského kmene. Potřebovali vojenský doprovod.

Po dvou a půl měsících cestování dorazili do misie mezi Tarahumary. Čtrnáct dní se v misii sv. Ignáce učili jazyk Tarahumarů a pak se vydali do svých misii, aby každý sám pečoval o několik indiánských vesnic. A to pravděpodobně až do konce svého života.
POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ